

Sněžinka

*Zpravodaj Sněhového Brněnce, krajské
přehlídky venkovských divadelních
souborů v Pardubickém kraji.*

Sněhový Brněnec od pátečního odpoledne vřele i sněhově, sladce a přátelsky brněl i vrněl, především divadlem zuřivě vřel. Divadelníci se setkali, inscenace předvedli a vzájemně se snad inspirovali.

Když jsem přijížděl do Brněnce, při rozkvétajícím jaru jsem tušil, že ani tady již zbytky sněhu nepotkám, naproti tomu sladké sněhové vločky jsem potkával před každým představením na každé židli v sále. Fascinován úvodní sněhovou sprchou, nabyt jsem dojmu, že jsme se ocitli na svatbě. Sobotní oběd uherčického souboru při hodnocení poroty a na prostřené slavnostní tabuli mě v tom utvrdil.

Ano, ocitli jsme se na svatbě, na které se stvrdil vztah mnoha účastníků festivalu k divadlu - do Brněnce s prsteny zasnubními již přijeli a provedením svých představení je za účasti mnoha svědků ve snubní změnil.

Tajemnými indiánky a křehkými trubičkami opíjeli jsme se na počest sezdáných párů i všech svatebčanů. Rozmilá tečka svatebního flámu nám čapkovsky napověděla, jak se naše již manželsky legální obcování s múzou Thálií nadále vyvíjet může.

Ve skutečnosti jsme se setkali na tý louce zelený, což všichni účastníci včerejší hospodské rozcvičky ovšem vědí a popisovat se to nedá. :-)

Na viděnou v Brněnci se s chutí - neboť jsem požitkář a sladké mám rád - srdečně těším!

Zdeněk „nová tvář“ Janál

Obsah

Obsah.....	2
První představení	3
Zpětná vazba, aneb co řekla porota	3
Rozhovor se souborem	5
Nejlepší okamžik hry pro diváky?	6
Druhé představení	7
Zpětná vazba, aneb co řekla porota	7
Rozhovor se souborem	9
Nejlepší okamžik hry pro diváky?	10
Třetí představení.....	11
Zpětná vazba, aneb co řekla porota	11
Rozhovor se souborem	13
Nejlepší okamžik hry pro diváky?	14
Čtvrté představení	15
Zpětná vazba, aneb co řekla porota	15
Rozhovor se souborem	16
Nejlepší okamžik hry pro diváky?	18
Rozhovor	20

První představení

Sobotního úvodu se stejně jako vloni ujal soubor **Bez kamen Uherčice**, který opět přijel na Sněhový Brněnec s pohádkou. Tentokrát se hrou, kterou měli zahrát již vloni (ale nakonec neměli možnost) **Čáry báby Cotkytle**. Pohádka nás zavedla do království, kde je král rozhodnutý provdat princeznu za tři zlaté zuby děda vševěda. A protože úkol je nemožný, musí pomoci bába Cotkytle, která má pomoci princovi se splněním tohoto úkolu. Ale není princ, jako Princ.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Hodnocení zahajuje hosteska Kačka básničkami o profesoru Laurinovi a souboru Bez kamen z Uherčic. Tajemnice poroty Hana Cihlová představuje porotu a následuje typický přípitek se zpěvem.

Jako první si slovo bere předseda poroty Petr Kolínský a začíná tím, že popisuje funkci poroty. Nejsou zde od toho, aby někoho kritizovali, ale snaží se rozvíjet debatu o tom, jak hra působí a jaké má soubor možnosti. Samotné hodnocení pak netypicky začíná Petr Kolínský a odůvodňuje to slovy, že scéna a kostýmy byly nejvýraznějšími prvky představení. Ačkoli by tuto pohádku označil za moderní, její text je podle něj klasicky pohádkový a podobá se textu loutkového divadla. Postavičky jsou jednoznačné, mezi sebou si spíše povídají, než aby hráli nějaké výraznější scény. Kolínský zpracování pohádky označuje za panoramatický obsah postavený na figurách, což oceňuje. Líbí se mu, jejich vyjádření díky v programu. Jako příklad uvádí poděkování za obšíř šatů čarodějnice. Režijně a scénograficky je pohádka vedená jednoduše, ale přesvědčivě. Kolínský oceňuje práce na kulisách. Na látce, která má znázorňovat nebe, jde vidět lidský zásah, což materiál oživuje. Tmavomodré panely, které náznakově vykrývají scénu, jsou doplněny krásně namalovanou kulisou ve středu jeviště. Co

Kolínský postrádal, je detailnější vykreslení královské síně. Kolínský vtipkuje, že jde možná o důsledek zchudlého království. Jedna z členek souboru se k této poznámce vyjadřuje. Při přípravě scény prý nemohli najít zlatou látku, která má pokrývat královský trůn a museli se tudíž obejít bez něj. Kolínský vyzdvihuje, že proměny scény plynou poměrně hezky a jako vtipný příklad jmenuje proměnu čarodějnice domácí na čarodějnici cestovní. Vizuálně to působí až působně jako loutkové kostýmy. Závěrem se Kolínský pozastavuje u toho, že děti jsou pozorné a zvědavé a kostýmy jsou možná až přehnané a některým detailům by neškodilo zpřesnění. Ilustruje to na scéně, která se točí okolo pihovatého nosu Zindulky a pobízí členy souboru, aby to více využili herecky.

Podle Marie Caltové mají fórky a humor parodický nádech, ale zároveň nejsou trapné a fungují hezky. Ocenila by, kdyby herci uvažovali nejen na tím, co říct, ale i jak to pohybově zahrát. Jako příklad zmiňuje scénu v neckách, kde za sebou v řadě stojí čarodějnická dcera, kadeřník a Kudláčková. Krásně by se tam dala zobrazit situace, kdy kadeřník je šťastný, že má poblíž dívku a dává to najevo svými rukama, Kudláčková to vidí, žárlí a snaží se jeho ruce dát pryč ze Zidlučiných boků, čímž rozhoupá loď a celá skupina se ocitá v nebezpečí. Udrželo by to pozornost mladého diváka. Kdyby se soubor takt více soustředil na hraní a nejen na text, zjistili by, že některá slova jsou zbytečná. Radí souboru hledat situační humor.

Zdeněk Janál navazuje na Caltovou. Také by rád viděl rozehranější situace. Sděluje, že text nepatří mezi nejúžasnější pohádkové texty, a to zejména proto, že se tam říkají věci, který by mohly být spíše ve scénické poznámce. Divák pak přestává sledovat, o co které postavě jde, protože z jeho pohybů a působení na jevišti necítí, že jí o to vážně jde. Brzy se u pohádky začal nudit. Klade si otázku, proč tomu tak je, a domnívá se, že je to právě nedostatečným rozehráváním situací. Slovní humor nestačí, je třeba to postavit na situačním humoru. Vyzývá soubor, aby s textem více pracovali, protože text je sám o sobě nepodrží.

František Laurin začíná tím, že ho soubor překvapil hereckou vyspělostí. Každý na jevišti působí jevištně nosně, výrazně a dobře mluví. Režijně je to podle něj dobře zpracované, každá z postav ví, kam se má postavit. Představení působí kompaktně a sytě. Problém vidí v tom, že v dnešní době, kdy jsou osmileté děti schopné editovat videa, se publikum proměnilo. Zmiňuje se o tom, že existují dva druhy pohádek. První, do kterého bychom zařadili pohádky na motivy Erbena nebo Němcové, mají pro dnešní děti trochu nudný rytmus. Druhým typem jsou pohádky s moderními prvky. K tomuto typu by zařadil i pohádku, kterou si připravili ochotníci z Uherčic. Příběh je volně vyprávěný a působí energicky. Radí souboru, aby se zamyslel nad tím, zda se všechny rekvizity hodí na jeviště. Přesah poctivě udělaného představení by pak byl větší. Diváci příběh totiž úplně pozorně nesledují a vyzývá soubor, aby lépe vyřešil, co všechno jde s danými rekvizitami udělat. Je vděčný, že představení nejde pod pád a je vkusné. Společensství v hledišti je fenomén, který nemá žádné médium, a když se představení povede, vnímání dětí může být oživeno.

Na konci hodnocení se rozbíhá debata o škrtech v textu a stále žijících autorech, kteří jsou, jak vtipně poznamenává Petr Kolínský, tím nejhorším.

Reportáž zapsala Nikola Pavlasová.

Rozhovor se souborem

A opět po roce se setkala redaktorka Domča s režisérkou Radkou Schardovou. I letos rozhovor probíhal v příjemném duchu a soubor měl přímo z představení v záloze pár vtipných situací. Do rozhovoru se zapojilo hodně členů ze souboru (především těch držících v ruce „psychohygienickou“ cigaretu).

1. Jaké jsou vaše pocity po představení?

Radka: Tak, každopádně jsme rádi, že to máme za sebou, že jsme to odehráli. Doufáme, že se to divákům alespoň líbilo a pocit je teď už dobrý, protože už se budeme jen dívat na ty ostatní. Jaký máš ty pocit, Davide?

David: Super!

2. Jak probíhalo představení? Všechno klaplo?

Radka: Ehm, no... Tak zrovna princí Fridolínovi praskly kalhoty na zadku, to nebylo v plánu, nechtěl tam ani vylézt a přemýšlel, jestli si má rozškubat všechno, aby vypadal, že prolezl někde nějakým houštím.

Racek: (smutný tón) A já jsem byl vzadu tři minuty pod neckama. Protože je na mě hodili a já jsem je ze sebe nemohl sundat. Bylo tam docela teplo...

Radka: Vážně? No a to vůbec nevíme, protože tam byla tma. (smích)

Muž vedle racka: Ale on říkal, šupni to na mě, беру to, беру to!

Racek: No tak to jsem rozhodně neříkal, protože už jsem byl pod nima.

4. Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

No já myslím, že to bylo celkem rychlý, že nám to zabralo nějak deset týdnů, protože jsme to chtěli stihnout – nám vypadla pohádka, kterou jsme měli, blížily se vánoce a my jsme chtěli před vánoci u nás v Uherčicích pro děti ve Vánočním čase nějakou pohádku, takže to bylo během deseti týdnů nazkoušený. Protože premiéra byla vlastně třetího prosince.

5. Měli jste nějaké problémy s hrou?

Člen souboru: Sem tam vážne přestavba kulis, ale jinak v pohodě.

Radka: Ano, tím že máme hodně kulis a ne na všech jevištích je velký prostor protože jsme hráli třeba i tři metry na čtyři a tam dát všechny ty kulisy byl boj. Takže hlavně ty kulisy.

Člen souboru: A jednou se nám poštěstilo hrát v kině. A před plátnem opravdu není moc místa.

6. Jste nervózní před nástupem před porotu?

Myslím, že teď už nervózní nejsme, protože už jsme to odehráli a teď už si jen poslechneme, co si o tom porota myslí. Určitě nám poradí co vychytat, co zlepšit a uvidíme. Jsme zvědaví na jejich názor a hlavně na to, co nám poradí.

Člen souboru: Hlavně je to i tím, že nejsme před porotou poprvé.

Radka: Ale podruhé! (kolektivní smích)

Člen souboru: No vlastně potřetí!

Radka: To neříkej! (smích)

Fridolín: Tady je hlavně porota hodná.

Radka: No ale pozor, je v jiném složení!

Fridolín: No ale i tak, je hodná. Teda alespoň vloni byla.

Radka: Prostě je porota hodná, to tam napište.

Člen souboru: A musí to vyjít ještě před hodnocením.

Radka: A hluboce se porotě klaníme a ve Vysokým to dáme líp! (kolektivní smích)

7. A poslední otázka: Kdo učil lištičku hýbat ocáskem?

Soubor: Lištička je takový samouk. Je to přirozený talent. Ona to udělala hned na druhém představení, na premiéře jsem si toho nevšimla, ale ona už když přebíhala z té jedné scény na druhou, tak měla ten ocas mezi nohama a kolenama si s ním hrála. Ono to je tak, že ona si s tím celou dobu hraje a pak najednou na scénu a: „Dobrou noc!“

Nejlepší okamžik hry pro diváky?

...samozřejmě lištička, jak tam poprvé vběhla...

...ten černoušek...

...já ještě ani nevím...

...Čestmír, ten byl dobrý...

...všechno se mi líbilo...

...samozřejmě černá princezna...

...ty přípovědky a čarování...

Druhé představení

Už vás někdy napadlo, jak to asi vypadá v zákulisí divadelní hry? Konkrétně v dámské šatně? Tak přesně to se rozhodl vám ukázat divadelní soubor **Tyl Králíky** prostřednictvím inscenace českého autora Arnošta Goldflama **Dámská šatna**. Dokáží spolu čtyři herečky sdílet jedinou šatnu v klidu?

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Hodnocení Dámské šatny v provedení DS Tyl Králíky se nezbavilo echa milého přeroku moderátora Adama a „králíci“ zaznívali během vymezených čtyřiceti minut několikrát. To je pro úvod reportáže z hodnocení.

Po básničkách pro Zdeňka Janála a pro soubor z Králík představuje Hanka Cihlová soubory a pak se slova ujímá František Laurin.

Uvozuje svoji řeč zmínkou o nadbytečnosti, kterou spatřuje v představování autora, Arnošta Goldflama, připouští, že téma hry je pro lidi motající se okolo divadla samozřejmě zajímavé a přitažlivé.

Otázkou Kdo do té šatny přichází, se snaží popsat specifikum dámské šatny – speciálního prostoru, které je přesyceno emocemi. Jednak z důvodu přeměny běžného člověka v roli, jednak z podstaty emotivní nátury herce a také v nemalé míře kvůli tomu, že to šatna dámská a nikoli pánská. Podotýká, že je to opravdu magické místo, kde se běžná rutina herečky, líčení, převlékání, opakování textu, postupné vciťování do role mísí s občasnými vpády běžného života, nečekanými telefonáty, precitlivělými reakcemi na podměty a prosakováním vnitřních životních konfliktů a problémů, problémy se vztahy mezi herečkami navzájem, nelogickými výbuchy emocí a dalšími nečekanými impulsy zvenčí. Nastíňuje problém, který

spočívá v tom, že cílem dam z dámské šatny králických divadelníků je spíše prodiskutovat svůj život, nerozumí, proč se mluví do lidí. Navrhuje, aby se více zpřítomnilo divadlo a právě probíhající divadlo. Inscenace by získala větší plasticitu a napětí. Reálně psychologicky hrané dialogy nereflektují atmosféru dámské šatny zmíněné výše.

Na Laurina navazuje paní Caltová, hned v úvodu svého výstupu oceňuje mluvu herců – pauzy, důrazy, označuje jejich jevištní řeč za pregnantní. Souhlasí s profesorem Laurinem v nedostatečném podtržení právě probíhajícího představení. Hře v tomto podání jde primárně o výpověď čtyř hereček o životě, ale to je ve skutečnosti v dámské šatně jen nahodilé a náhodné, přidružené. V herecké šatně jde vždy především o „práci“, nabízí možnost zařazení odposlechů z jeviště, které by mohlo přinést ono divadlo do šatny. Slabiny inscenace vidí především v dramaturgii a textu, který tuto nadstavbu dámské šatny nenabízí. Patrně z důvodu psaní hry na míru herečkám konkrétního profesionálního divadla, které nemohou hrát opravdové herečky, protože by divák charakterly postav zaměňoval s opravdovými „reálnými“ dámami, jak podotýká Zdeněk Janál později. Marie Caltová uzavírá svůj výstup oceněním pravdivosti hereckých výkonů a jejich mlavy.

Zdeněk Janál jen krátce uvažuje nad možnostmi amatérských souborů inscenovat tuto hru, zmiňuje atraktivnost zavnímat si atmosféru dámské šatny.

Petr Kolínský na rozdíl od všech ostatních předešlých řečníků chodí do dámských šaten rád, nebojí se jich, naopak je rád svědkem finální fáze přerodu herce do role. Oceňuje využití zrcadla v úvodu hry, kdy herečka skrze prázdný prostor místo zrcadla nechává diváka šmírovat v šatně, poznamenává, že by tento plán mohl být dodržen důsledně v každém momentě. Odsunutí zrcadla ze středu vnímá jako symbolické otevření opony. Navrhuje umístění více prvků symbolizujících zašlou slávu, suché květiny, talismany, aby se fotogeničnost scény ještě více zdivadelnila a dodržovala princip hry.

Za soubor se ujímá slova režisér Pavel Strnad, který nešetří chválou organizace přehlídky a děkuje porotě za přínosné postřehy pro další divadelní práci. Velmi trefně pojmenovává problematiku amatérského divadla a hodnocení amatérského divadla, upozorňuje na limity finanční, časové i dovednostní.

(Poznámka redakce: Děkuje panu Strnadovi za jeho proslov! Nejen za pochvalu – nicméně ta samozřejmě potěší – ale především za přesné pojmenování toho, s čím se „běžná ochotnická sezóna“ a ochotnické divadlo vůbec potýká.

Reportáž zapsala Kristýna Pavlasová.

Rozhovor se souborem

Jak u každého předchozího představení, i tentokrát se režisérka hry, paní Jana Doskočilová, nechala vyzpovídat a odpověděla na deset otázek.

1. Jaké jsou vaše pocity po představení?

No, především úlevné, že to máme za sebou, nestal se žádný větší malér, všechno proběhlo v podstatě tak, jak mělo, takže jsme rádi, že jsme tady zahráli.

2. Jak probíhalo představení? Všechno klaplo?

Já myslím, že ano, že to bylo všechno v pořádku, nedošlo tam k žádnému většímu... Vlastně ani menšímu zádrhelu. My hrajeme bez nápovědy, což by chtělo zdůraznit pro diváky a kolegy ostatní herce, že jsme se rozhodli už na začátku, že je to takový sevřený útvar a že nechceme, aby nám do toho někdo zboku šustil papírama a nahazoval, takže jsem požádal herečky už na začátku, aby se naučily text tak, aby tam ta nápověda vůbec nemusela být. A v podstatě to dopadá vždy na každém představení dobře, že tam nejsou žádné zádrhele.

3. Co říkáte na jeviště a diváky? Hrálo se vám dobře?

Nám se samozřejmě v Brněnci hraje vždycky dobře, on ten objekt jako takový je možná samozřejmě starší, ale máte tady obrovského, jak se říká, genia loci, organizátoři jsou výborní, starají se o nás, je to tady takové domácí, nemůžeme než každý rok smeknout jak chodí diváci na představení dopolední i odpolední, musím říct – a je mi to líto – ale to by se u nás opravdu stát nemohlo. Je vidět, že Brněnec přehlídkou žije.

4. Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

Je to úplně symbolické, ale prvního dubna – přesně před rokem – jsme odehráli poslední představení předchozí hry a hned na večeri po té derniéře minulé jsme se dohodli, že začneme nacvičovat tady toto, takže po nějaké technické přestávce tři, čtyři týdny jsme se sešli na první zkoušce. To znamená, že jsme zhruba od května do října studovali tu hru a v listopadu minulého roku měla premiéru. Takže půl roku, dejme tomu.

5. Měli jste nějaké problémy s hrou?

Obtížné bylo to, že původně byla psaná pro Klitzperovo divadlo Arnoštem Goldflamem, je v podstatě dvouhodinová, má přestávku, je delší. My jsme ji zkrátili, protože jsme k tomu měli svoje důvody a chtěli jsme, aby to bylo takové trošku bystřejší a aby se to vešlo plus minus do

hodiny dvaceti, ale v tom případě největší obtíží bylo najít ty mezírky, aby se herečky stihly včas převléknout, protože tam každá z nich má několik převleků a nedá se to zrealizovat třeba právě o té přestávce. Takže jsme z toho částečně vyšli tak, že se převlíkají přímo před diváky do některých kostýmů a některé převleky dělají tak, že jdou jen do zákulisí a nejsou tam potřeba. Takže je tam velice mírně jedno procento hry proškrtáno, aby se tam stihly právě převlékat, ale jinak jsme tam neměli problémy žádné.

6. Jste nervózní před nástupem před porotu?

Ne, nejsem nervózní. Nevím, jestli můžu mluvit za herečky, ale já ne. Já už jsem tady poněkoli káté, sice poprvé jako režisér, ale poněkoli káté jako člen souboru. Vím, že porota k tomu přistupuje s tím nejlepším míněním jaké má, že to není žádná poprava, že to není žádná kritika pro kritiku, že nám chtějí pomoci a já to vítám, jsem tomu otevřený. Samozřejmě, jsem si vědom svých limitů, jsme si vědomi i jako soubor svých limitů, takže bát se, nebo mít strach, nebo nějaké obavy, to v žádném případě. Vždyť jsme plus mínus kolegové, oni profesionálové, my amatéři, ale jsme na jedné lodi. Očekávám od toho právě to, že se dozvíme něco důležitého, koneckonců, budeme to hrát i po dnešku, takže se z toho můžeme něco odnést a ambice nemáme žádné, všechno pro nás bude překvapení.

7. A poslední otázka: Chtěl byste se ocitnout v dámské šatně?

No, upřímně, snad ani ne. Nejsem ten druh lidí. Dokážu si to představit a ta představa mě úplně stačí. Takže dost možná ani ne.

Nejlepší okamžik hry pro diváky?

...jak pánové šplhali na jeviště...
...herečka, co hrála ten oheň...
...kostým plamene...
...jak říkala, že se potrestá tím, že se nažere...
...ta silnější paní...
...jak ona byla liška...
...jejich upřímnost a správná slova...
...ten závěr...

Třetí představení

Třetím sobotním a tedy pátým celkovým představením se stala hra **Sezemického souboru J. K. Tyla**, která pochází z pera J. Váchala – **Madam Colombová zasahuje**. Jaká může být detektivka, vezmete-li obyčejný motiv krádeže a vsadíte do něj komediální prvky? Madam Colombová nám ukazuje, že zločin se dá vyřešit i s humorem, třeba když zmizí významný diamant jménem Růžový ptakopysk.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

Hodnocení zahajuje hosteska Kačka básničkami o Marii Caltové a souboru ze Sezemic. Slovo přebírá tajemnice poroty Hana Cihlová a představuje porotu. Následuje již tradiční zpěv nad sklenkou vína. Petr Kolínský děkuje za představení a vysvětluje, že hodnocení slouží jako přátelská debata mezi souborem a porotou a předává slovo Zdeňku Janálovi, který má výkop.

Zdeněk Janál byl nemile překvapen volbou hry. Původní text označuje za mega bláznivou mini komedii a přiznává, že když četl text, nedokázal dojít k jednoznačnému stanovisku. Přidává informaci, že jinému souboru, který tuto inscenaci nastudoval, porotci na některé z přehlídek řekli, že autorovi této hry by mělo být zakázáno psát hry. Osobně by si tento typ her neinscenoval, nicméně zdůrazňuje, že toto hodnocení se vztahuje čistě na text. Nepochybuje o tom, že mají důvody, proč si inscenaci vybrali. Lituje, že se sezemičtí raději nepustili do klasické detektivní komedie, o jejíž text se jde opřít. Madam Colombová zasahuje je parodická konverzační hra, což je patrné jak z textu, tak i z jevištního projevu. Porotce se pozastavuje nad tím, že ačkoli je komedie situována do britského prostředí, je v něm obsaženo spoustu českého humoru a narážek na současnou českou politiku. Navěšování takovýchto fórků na dějovou linku není neobvyklé. Problém vidí v tom, že je to detektivka a detektivky fungují na určitých principech, které posilují napětí a v divácích probouzí vzrušení.

Upozorňuje, že přestože se jedná o komedii, se publikum zasmálo pouze několikrát. Celých devadesát minut je drženo v jednom temporytmu, který je navíc v představení udáván pouze herectvím, a jako celek je to pomalé, roztrhané a působí utahaně. Uvítal by, kdyby hra byla kratší a jednodušší.

Caltová doplňuje, že v příbězích o Colombovi známe vraha a sledujeme, jakým způsobem detektiv objevuje to, co víme. Jsme pár kroků před Colombem a příběhy jsou postavené na pozorování krásy deduktivního myšlení. V této inscenaci nám také prozrazují pachatele, ale porotkyně nechápe, jak chtějí parodovat logiku myšlení. Zamýšlí se nad tím, že by to mohlo fungovat jako vtipná zápleтка na deset minut, ale materiál tento charakteru nemá na to, aby mohl publikum bavit devadesát minut. Marii Caltové je líto, že energii soubor nevložil do inteligentnějšího textu. Vysvětluje, že nastudovat klasickou detektivku je zajímavé, protože herci mohou pracovat s napětím a humorem, jenže humor je v tomto zpracování trochu zapomenut. Herecký materiál podle porotkyně v souboru je, lituje, že tohoto potenciálu lépe nevyužili. Souboru radí, aby více přemýšleli nad tím, do jakého materiálu investují svůj čas, energii a schopnosti.

Petr Kolínský se ve svém hodnocení přirozeně věnuje scénografii. Scéna je náznaková, ale výtvarný přenos označuje za kultivovaný. Vtipné a důsledně promyšlené kostýmy postavy skvěle charakterizují, což ilustruje kostýmech milenek. Porotce se pozastavuje nad symbolikou růžové, která se táhne celou hrou - ptakopysk, kabát madam Colombové, růžově oděná pachatelka... Janál doplňuje, že i pouta byla růžová a vtipkuje o tom, že možná právě pouta byla důvodem výběru této inscenace.

Laurin chápe, že si soubor zvolil komedii, která jim připadá vtipná, nicméně upozorňuje, doba se posunula a i dobře řemeslně napsané detektivky z dob Agathy Christie jsou pro dnešního diváka poněkud nudné a publikum na ně nemá dostatek trpělivosti. Proto jsou v současné době tendence detektivky zpracovávat jako komedie. Problém ale nastává, když ji divadelníci posouvají směrem k parodiím. Komedialní nadsázka hry řadí k tzv. konverzačním komediím, které jsou hratelné a pro diváka zajímavé i v dnešní době. Konverzační komedie jsou stavěné na slovním jednání, které spočívá v rychlých a dynamických reakcích. Když ale herci zpomalí a čekají až ostatní postavy domluví, ztrácí konverzační komedie svoji lehkost a působí těžkopádně. Podle profesora Laurina hra vyžaduje jemnější, kultivovanější prostředky než rány sekerou. Nejvíce se tomu blíží scény, ve kterých paní Colombová získává představu o tom, jak se případ udál, a sází jednu repliku za druhou.

Hodnocení zakončuje Svatava Hejralová, která vyzdvihuje velké potenciál sezemického souboru. Svěřuje se, že nemá ráda označení amatér a krásnými slovy vysvětluje, proč je označení ochotník mnohem výstižnější.

Reportáž sepsala Nikola Pavlasová.

Rozhovor se souborem

Za Sezemický soubor se ujala slova režisérka hry Jana Doskočilová (J.D.) společně s hlavní protagonistkou - Madam Colombovou (M.C.).

1. Jaké jsou vaše pocity po představení?

J.D.: Celkem dobrý.

M.C.: U mě velice dobré. Nám se tady hrálo velice dobře a nám se tady hlavně strašně líbí, to zázemí a to všechno, jak se okolo nás lidi chovají. Pořadatelé. Takže se hrálo úžasně. Všem. Byli jsme spokojení.

2. Jak probíhalo představení? Všechno klaplo?

J.D.: Já si myslím, že klaplo.

M.C.: Myslím si, že dneska naprosto vše. U šesti odehraných představení teď v měsíci.

J.D.: Už jsme to hráli několikrát, takže už víme kde. Vychytali jsme ty průšvihy, který se můžou stát, takže si myslím, že už teď to bude v pořádku.

3. Co říkáte na jeviště a diváky? Hrálo se vám dobře?

J.D.: Jeviště stačí, my jsme sice doma zvyklí na větší, ale jako bohatě to stačí. No a diváci?

M.C. Diváci byli úžasní - reagovali, smáli se od začátku. Ještě byla zavřená opona a už se smáli. To nás strašně povzbuzuje.

4. Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

M.C.: Začali jsme v září čtené zkoušky. Prosinec jsme skoro nezkoušeli a čtvrtého března byla premiéra. Asi šest měsíců.

J.D.: Šest měsíců necelých.

5. Měli jste nějaké problémy s hrou?

J.D.: Nepamatuju se, že bychom řešili opravdu něco závažného. Maximálně, že někdo delší dobu chyběl, protože někam odjel nebo podobně.

M.C.: Sahrát dvanáct lidí, aby přišli na zkoušku, to bylo teda jako umění. To byl možná jedinej problém.

6. Jste nervózní před nástupem před porotu?

J.D.: Čekáme, že nám to za A zhodnotí a za B třeba poradí, co by se ještě na té hře dalo zlepšit, protože máme možnost to hrát na festivalu smíchu v Pardubicích, takže bychom se to rádi dozvěděli.

7. A poslední otázka: Chtěly byste mít doma diamant Růžový ptakopysk?

J.D.: Což o to, ale aby nám ho nikdo neukradl!

M.C.: Pokud bude mít zabezpečení takové, jaké by měl mít, tak proč ne!

Nejlepší okamžik hry pro diváky?

*...paní Colambová
jako taková...*

*...vtipné narážky
na současnost...*

...ten komorník...

...slečna Kittyl...

...Constable byl úžasný...

...nasazení paní Colambové...

...úžasný výkon paní Colambové...

...vtipné, rychlé, pabavilo...

Čtvrté představení

Sněhový Brněnec byl uzavřen autorskou hrou jménem Manželské apokryfy, která se odráží od Čapkova díla jménem Kniha apokryfů. Autorka scénáře Ema Zámečnicková se inspirovala apokryfy s milostnou zápletkou a laskavým způsobem je přivedla na jevištní prkna.

Zpětná vazba, aneb co řekla porota

V pozdních večerních hodinách se v malém sále sešlo velké auditorium, které si přišlo vyslechnout onu přátelskou debatu nad inscenací.

Tradiční sled – básnička, představení poroty, přípitek a výkop – nenaznal změn a paní Caltová mohla začít.

Vyjadřuje se o účasti paní Zámečnickové, autorky scénáře představení, jako o slavnostním okamžiku, kterého si porota považuje. Označuje Manželské apokryfy za sympatické představení. Oceňuje nejen interpretaci Čapka, ale také půvabnou spojovací hudbu. Určitou pochybnost přiznala k výběru apokryfu o Napoleonovi, který nespadá tematicky, ani složitostí sdělení. Nezkušenost a tréma herců, a z toho plynoucí technické či jiné herecké chyby s laskavostí a pochopením toleruje, vysvětluje jimi i přepálení prvního apokryfu, které nepovažuje za „ladné“, protože dle jejího názoru toto přepálení takto křehký materiál nesnese. Svoji řeč uzavírá konstatováním, že dva lidi chtěli něco zprostředkovat, hrají navzájem a daří se jim.

Zdeněk Janál obnažuje svoje city a přiznává, že je rád, že Háček přinesl tento typ divadla – hravé, založené na ne-klasickém dramatickém principu, spíše znakové divadlo. Vyzdvihuje přesnost detailů, poučené vedení začínajících herců od nejjednoduššího základu, hladce provedeného a nalezení tvaru, kde je vám dobře.

Petr Kolínský cituje slova profesora Laurina z jejich přípravné diskuse: „Byl to gejzír jednoduchosti, bengál jednoduchosti.“ Nezvyk hrát na jevišti ve velkých prostorách, nová zkušenost herců, je ve slovech Kolínského očekávána jako souboj prostoru a herců, který dopadne dobře díky ukázněnosti a přesnosti v chování i v aranžmá, dokonce i při odchodu. Ilustruje totéž příkladem scénické práce s tělem herečky při otevírání kufru nebo básnickým obrazem postele a souboje o peřinu. Na závěr děkuje za scénografický vklad.

Profesor Laurin se ujme slova s poznámkou, že je dojížděč poroty a že je těžké neopakovat vyřčené. Zmiňuje pouze dvě věci – je rád, že se objevuje na jevišti laskavý a lidský Čapek, a metaforu o inscenaci - kapičce, která může dát víc, než bohaté a kompozičně náročné představení. A ta kapička proběhla zde a jemu s ní tady bylo dobře.

Za soubor pohovoří režisérka a autorka inscenace Ema Zámečnicková. Děkuje porotě za její slova, představuje souboreček a vysvětluje výběr apokryfů (herci ukázali prstem a ona pak vybrala, aby jim v tom bylo dobře a sousedi tomu rozuměli). O problému se zařazením Napoleona nepřemýšleli, ale na základě impulsu od poroty popřemýšlejí. V závěru děkuje organizátorům za péči o soubory a atmosféru přehlídky.

Reportáž sepsala Kristýna Pavlasová.

Rozhovor se souborem

V posledním rozhovoru z řad souborů se představil Háček z Horních Četnohůrek. Soubor čítal tři lidi – režisérku Emmu Zámečnickovou (E.Z.) a manželský pár - Petra a Kateřinu Škráčkovi (P., K.). Na zvědavé otázky redaktorky Domči odpovídali společně.

1. Jaké jsou vaše pocity po představení?

Petr: Hmm, skvělý!

Rejža: No já nevím... jsem hrozně rozechvělá, hrozně jsem s nimi byla, protože jsem viděla, že mají trému. A Petr měl okno v prvním apokryfu a já jsem znervózněla, já jsem do té doby byla taková... No prostě jsem znervózněla.

Katka: Já jsem měla hroznou trému.

Rejža: A Katce navíc odcházel hlas a já jsem jí říkala, že blbě dejchá...

Katka: Já jsem jen byla hrozně nervózní, ani jsem si nevychutnala tu hru předtím.

2. Jak probíhalo představení? Všechno klaplo?

R: Bylo vokno a my jsme to hráli především pro sousedy u nás ve vesničce a ti byli mnohem víc uvolněný.

K: Ale to není, že by bylo špatně...

R: A pak mě našťval jeden pán, když Petr zpíval tu krásnou vojenskou píseň, tak se tam jeden pán zvedl a šel... Zrovna do toho musel... Já jsem na to hrozně citlivá a hrozně mě to rozladilo, to se nedělá. Tady prostě lidi přicházejí a odcházejí.

3. Co říkáte na jeviště a diváky? Hrálo se vám dobře?

Oba: Ano, hrálo, dobře.

R: Já jsem seděla úplně vzadu a diváci byli výborní! Opravdu jsem z nich cítil, že fakt byli napnutí.

P: Jen škoda, že jste nedošli na děkovačku zpátky.

K: Takhle, my totiž, když to hrajeme, tak nemáme kam odejít. Takže my se nevracíme.

4. Kolik času vám zabralo nacvičení hry?

M.C.: Začali jsme v září čtené zkoušky. Prosinec jsme skoro nezkoušeli a čtvrtého března byla premiéra. Asi šest měsíců.

J.D.: Šest měsíců necelých.

5. Měli jste nějaké problémy s hrou? Třeba s autorskými právy?

R: Tak Karel Čapek je snad po smrti déle než sedmdesát let, takže jsme nikdy neměli problém s autorskými právy.

6. Jste nervózní před nástupem před porotu?

R: Jsem dost zvědavá, no. Chtěla jsem, aby se to zahrálo v jiném prostředí, než ve vesnici. Jinde, jinak a před jiným publikem. Aby se o nás vědělo kdo jsme.

Nejlepší okamžik hry pro diváky?

...řešení problémů
generací v pravěku...

...ta narození Ježíše, ta byla pěkné...

...trefné převleky...

...Věstonická Venuše...

...ty její prsa...

...druhý apokryf...

...prsa...

...jak nesla tu košliku pro
Ježíška, tam se to rozjelo...

...jsou jako odvážný... Manžel a
manželka - to si já moc nedokážu
představit - společně na jevišti...

...písničky, hezky zpívají, nápadité...

...komentáře diváčky vpředu...

...výrazně oblečený pán...

**Generální partner Krajské přehlídky venkovských divadelních souborů
Sněhový Brněnec 2017**

Textilní průmysl má v Brněnci hluboké kořeny. Kupříkladu začátek výroby v současném textilním závodě SILK AND PROGRESS se datuje od roku 1853. V průběhu 19. a 20. století se měnili majitelé i struktura výroby.

Současná podoba společnosti se začala budovat v roce 1993. Dnešní široká škála nabídky umožňuje zákazníkům získat inovativní řešení, které potřebují. Nejsme velká společnost, a proto se můžeme věnovat konkrétním potřebám našich partnerů a soustředit se na detaily.

Naše firma je soukromou společností, která se zabývá malosériovou výrobou vysoce náročných plošných textilií technologiemi tkaní a osnovního pletení. V průběhu posledních 20 let proběhla významná rekonstrukce výrobních prostor a téměř 100% byly obměněny i výrobní technologie.

Tkalcovna a pletárna je vybavena nejmodernějšími stroji. Naše výrobky jsou vyráběny 24 hodin denně, 5 dní v týdnu na moderních výrobních zařízeních.

Běžný obyvatel brněneckého regionu si ve spojitosti s naší firmou vybaví nejspíše dekorační závěsy nebo tkané záclony, tzv. voály, které zdobí nejednu (možná i tu vaši) domácnost. Na webových stránkách firmy SILK AND PROGRESS se ale můžete přesvědčit o tom, že jde jen o malou část nabízeného sortimentu.

www.silkandprogress.cz

Ing. Janu Moravcovou zpovídala Kristýna Pavlasová.

Vaše pozice ve firmě si žádá mnoho aktivity, hledání možností a směrů, rozhodování. Byla jste už někdy v situaci, že jste chtěla být loutkou? Jen se nechat vést a nerozhodovat...

Ne, nemám ráda, když mne někdo ovládá, ráda se rozhoduji sama a raději nesu za svá rozhodnutí odpovědnost.

Kde a kdy byste nejčastěji využila nápovědu?

Tak touto otázkou jste mně zaskočila, nikdy jsem nad tím nepřemýšlela, že bych mohla nápovědu dostat. Asi naposledy jsem ji použila ve škole.

Rozhovor

Mgr. Kateřinu Eichlerovou, koordinátorku festivalu Týden kávy, zpovídal Vlastimil Bednář.

Vy a káva. To už jsou skoro "spojité nádoby", ale jak jste se k tomu všemu dostala? A jak se vlastně stalo, že jste tu teď s námi?

Káva je nevyčerpatelné téma, ke kterému jakmile jednou přičuchnete, není cesty zpět. Z letní brigády se stal koníček i přátelství na celý život. Díky jedné náhodě jsme s kamarádkou objevily existenci Mezinárodního dne kávy, který připadá na 1. října a díky jisté "produkční vadě na mozku" vznikl Týden kávy, který pořádáme s neziskovou organizací Kulturárium, vždy od 1. do 7. října. Letos budeme oslavovat již po sedmé. S kávou pracuji, s kávou seznamuji, kávu učím připravovat i konzumovat, kávu miluji a těší mne, že zajímá stále více lidí.

A jak se stalo, že jsem dnes zde? Náhodou. Někdo na mne odkázal poradatele a tak jsme zkusily s kolegyněmi přijet. Ke kultuře mám blízko nejen díky Kulturáriu, dříve jsem pracovala i jako produkční v Divadle U stolu či pro Divadlo Feste, takže jsem i byla zvědavá, jak vlastně vypadá a probíhá místní divadelní festival a jsem velmi potěšena milou atmosférou i pestrostí festivalu.

Je nějaký nešvar ze strany zákazníků, se kterým se neustále potýkáte? Co pokládáte za největší prohřešek proti kávě?

Těch "nešvarů" je mnoho, ale všechny jsou poměrně pochopitelné, zakořeňovaly u nás dlouho. Osobně se nad ně dovedu ale povznést. Většinou není problém se se zákazníkem domluvit. Stačí se ujistit, zda chce kávu malou či velkou, s mlékem nebo bez mléka. Naprosto respektuji, že ne každý se totiž musí chtít o kávu více zajímat. Pro mnohé to je a bude čistě funkční povzbudivý nápoj.

Trochu nešťastná však bývám při objednávkách "preso s mlíkem", pod kterou si lidé často jako bonus představují naprosto odlišné velikosti připravené kávy. "Presso" je česká zkomolenina a žádný standardizovaný nápoj s tímto názvem neexistuje, stejně jako piccolo v italštině sice znamená malý, ale není to oficiální označení kávy. Znamená to prostě jen malý v překladu, tak jako u nás objednáváme "malé pivo" formulací "jedno malé".

Čím byste charakterizovala Vaše Kulturárium Café v porovnání s konkurencí? Nebo jednodušeji, čím jste specifictí?

Naše kavárna je specifická svým pravidelným střídáním káv na dvou chuťově odlišných mlýncích. Plně respektujeme to, že každý od šálku kávy očekává něco jiného, naši nabídkou však dovedeme uspokojit jak konzervativnější milovníky tradiční italské kávy plné hořké chuti, tak i ty, kteří si oblíbili kávy výběrové, chuťové pestřejší, často i kyselejší. Střídáním káv bystríme chuťové pohárky zákazníků z obou těchto skupin. Kávy také filtrujeme a degustujeme při workshopech, cuppinzích i přednáškách, které jsou otevřené široké veřejnosti.

Jak byste na kávu navnadila někoho, kdo ji vůbec nepije... Jde to vůbec?

Nemám potřebu někomu něco nutit, ale nejspíš bych dala přivonět, to stačí na to, abyste si ujasnili, zda vás káva bude zajímat či nikoli. Pokud vám nevonia, směle můžete propadnout kouzlu čajů či čemukoli jinému. Je to jen na Vás.